

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab anno Christi 1514. usque ad annum 1520

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1769

VD18 90118464

§. 34. Lutheri sermones adversus Indulgentias

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66414](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66414)

Sæcul. XVI
A. C. 1517. fores esse haud prætendimus. Id certe
Luthero objectari potest, quod adversus
Ecclesiam insurgens, Orthodoxam illius
fidem tanquam manifestus Hæresiarcha
evertere præsumperit, suisque pernicio-
sis erroribus, quos summa pervicacia de-
fendit, Christianæ Religioni infinita o-
mnino mala irreparabili damno intu-
lerit.

§. XXXIV.

*Lutheri sermones adversus indul-
gentias.*

Cochl. l. cit. Luthero Wittembergæ Theologiam do-
cuerat, cum a Staupitio generali Or-
dinis sui Vicario indulgentiis per Domi-
nicanos promulgatis sese opponere jube-
retur. Lutherus ergo opportuna scienti-
am suam ostentandi, famamque aucu-
pandi occasione lætus, Anno millesimo
quingentesimo decimo septimo declama-
tionibus suis initium fecit. Primo qui-
dem nonnisi indulgentiarum corruptelas
a quæstoribus ac Prædicatoribus admis-
sas insectabatur, & tam in sermonibus,
quam in libris suis carpebat modum eas
concedendi, ac media reprobabat, quibus
FF. Dominici ad inspirandam earum
æstimationem utebantur. Ast haud diu
in perstringendis, quos merito arguere
potuisset, privatorum hominum abusibus
stetit

stetit Lutheri audacia; brevi enim in ipsas quoque indulgentias invehebatur, ac publicis dein sermonibus earum sanctitatem contaminavit, necnon propositiones primo in fide dubias evomuit, demum vero omnino erroneas palam tueri aggressus est. Mox inter utriusque S. Ordinis Religiosos, Prædicatores, atque Augustinianos ingens exardescebat contentio; quæ paulo post in publicas declamationes, theses, librosque ultro citroque scriptos undique erupit. Forte primis hisce tumultibus facili remedio obviari potuisset, ast hæc dissensio velut quædam privata, nulliusque momenti altercatio vilipendebatur: Nec ipse Pontifex hac super re multum sollicitus erat; haud enim sibi persuadere poterat, quod tantas simplici Monacho apud populum auctoritas foret, ut Papalem potentiam immotis omnino fulcris innixam quovis pacto labefactare valeret; quapropter Lutheri vociferationes vilipendens, indulgentias prædicari concessit, ipseque non modo per se, sed & per alios ubique publicabat, Turcas totis viribus debellandos, hancque ob rem omnes Christianos hortabatur, ut pro facultatum suarum ratione ad prosperum hujus expeditionis, quam *pernecessariam* vocabat, successum subsidia conferrent, pollicitus, non solum temporalia bona, sed

Sæcul. XVI.
A.C. 1517.

Ulemburg. in
vita Lutheri
c. 2.

Sæcul. XVI.
A. C. 1517.

& liberationem a flammis purgantibus, si eleemosynis suis rite hæc indulgentias lucrari conarentur. Verum piis Papæ consiliis obfuit suorum Prædicatorum, præcipue Tetzeli imprudentia, cum interea augetur factio Lutheri, qui in ejusmodi condonationis gratiam invehit, ac tumultuari non desistens, ingentem sibi Auditorum numerum temeritate sua conciliabat.

§. XXXV.

Ecclesiæ Catholicæ dogma de Indulgentiis.

Ceterum tam Lutherus, quam Papæ Præcones Ecclesiæ definitiones transgrediebantur, & quidem illi ultra modum indulgentiarum vim exaggerando, Lutherus vero eas enervando; ambo igitur Ecclesiæ dogmati circa hunc articulum injuriam irrogabant. Docet enim Concil. Trid. Sess. 25. cap. 1. Ecclesia Catholica, quod potestas conferendi Indulgentias, a Christo Ecclesiæ concessa sit, atque hujusmodi potestate divinitus sibi tradita antiquissimis etiam temporibus illa usa fuerit, earumque usus Christiano populo maxime salutaris Sacrorum Conciliorum auctoritate probatus in Ecclesia retinendus sit. In his tamen concedendis moderatio, juxta veterem, & probatam in Ecclesia consuetudinem adhibeatur, ne nimia facilitate Eccle-